

den Ting, nemlig Dvægtienden, og fremdeles fordi man ikke har troet, at det egentlig var en Sag, som her bestemte forelaae at tage under Overveielse. Det vil ogsaa vanskeligt lade sig gjøre, at give en Bestemmelse om, at en Tiende, som engang er forenet med en Eiendom, ikke maa fraskilles den; fordi Tienden ofte er særffilt pantsat, og fordi den altid i ethvert Tilfælde er særffilt besattet. Jeg veed ikke, hvorledes man skulde f. Ex. kunne udføre Bestemmelserne i Pl. 13de Novb. 1829, om at adjudicere en Korntiende hos en Eier, som ikke svarer Tienden in natura, naar man har taget en Bestemmelse om, at den ikke maa fraskilles den Eiendom, hvortil den engang er kommen. Fremdeles sees det heller ikke, hvorledes Pant haverne skulde komme til sin Ret, naar han har Pant i Tienden, men han ikke maa lade denne sælge uden at sælge den i Forbindelse med den Eiendom, hvortil den hører, og denne Eiendom har han ikke Panteret i, og kan ikke afhænde den, idet den paa anden Maade kan være pantsat til andre Pantecreditorer. Jeg troer, at Sagen ikke saaledes lader sig ordne ved en enkelt Paragraph. Hvis man skulde gaae ind paa en saadan Bestemmelse, som Noget vel kunde tale for, saa maatte denne Sag ordnes ved en ganske anden udførlig og omfattende Lovgivning.

Solst: De Pantfættelser, der allerede ere stete, blive naturligtvis aldeles uforandrede ved det foreliggende Forslag, da det naturligtvis ikke i saa Henseende kan gives tilbagevirkende Kraft. Det maa ogsaa følge af Tingenes Natur, at de bestaaende Anordninger med Hensyn til det Ansvar, der paahviler Tienden, navnlig Kirketienden til Kirkers Vedligeholdelse, eller til Statters Udredelse, blive aldeles bestaaende som hidtil. Forslaget gaaer jo kun ud paa, at naar en Tiende engang er indkjøbt af Eieren, da bliver den uadskillig fra Eiendommen for Fremtiden, forsaavidt der ikke tidligere Forpligtelser med Hensyn til den ere paadragne, som kunne fordres opfyldte, og hvorved den naturligtvis kan blive fraskilt fra Eiendommen. Jeg seer heller ikke rettere, end at dette Forslag samstemmer med de Uttringer, der tidligere ere faldne under denne Sag om det Usskelige i at Tienden bliver

forenet med Eiendommen, hvoraf den svares, og jeg seer heller ikke, at det indeholder nogen somhelst Retstrænkelse; thi jeg maa bede vel erindret, at enhver Mand, der kjøber sin Tiende, har ikke betragtet den som en Handelsvare, men har kjøbt den, for at bevare den ved Eiendommen, og Forslaget, naar det antages, realiserer jo saaledes ifkun ligefrem den Tanke, der har ligget til Grund for Indkjøbet.

Ordføreren: Endringsforslaget er paa ingen Maade affattet saaledes, at det kun kommer til Anvendelse i det Tilfælde, hvor der ikke hviler tidligere Prioriteter paa Tienden. Saaledes som Endringsforslaget er affattet, skulde man troe, at en Tiende, naar den engang i dette Dieblik er forenet med en Eiendom, skulde den ikke kunne stilles derfra, og at, naar den er særffilt pantsat, maatte Pant haveren i Tienden ikke kunne gjøre sin Ret gjældende i den, sælge den ved offentlig Auction, og altsaa adskille den fra Eiendommen. Altsaa kan Forslaget, som det foreligger, ikke udføres. Men fremdeles synes det mig med Hensyn til Stattevaesenet, at man ikke kan tage en Bestemmelse om, at en Tiende, eengang indkjøbt til en Eiendom, ikke maa fraskilles fra Eiendommen, forinden man gjør en heel Omformning i Statte-systemet; thi, naar Skatten ikke betales af en Tiende, saa maa Staten kunne komme til sin Ret ved at søge sig fyldestgjort i denne Tiende, altsaa ved at afhænde denne Tiende særffilt ved offentlig Auction eller lade sig den adjudicere. Dette vilde Staten ikke kunne gjøre, naar Endringsforslaget blev til Lov, og skulde den ikke kunde gjøre det, men skulde den sælge hele Eiendommen, hvortil Tienden er lagt, skulde den altsaa lade sig den adjudicere, saa vilde den gjøre Uret mod dem, der kunde have en anden Ret i den Eiendom, hvormed Tienden er sammenlagt, navnlig vilde Staten gjøre Uret mod en stor Mængde Pantecreditorer, som kunne have Panteret i den Eiendom, hvormed Tienden er forenet. Det synes mig derfor ikke, at det paa den Maade og med de Enkeltheder, hvormed det her er fremsat, kun blive Gjenstand for at antages til Lov.

Solst: Den ærede Ordfører maa have overseet, at Endringsforslaget kun gjælder Grundeieren; det er kun h a m og ingen Anden,